

Pytania prejudycjalne

- 1) W okolicznościach, w których zgodnie z prawem państwa członkowskiego odsetki od kwoty nadpłaconego, podlegającego odliczeniu [VAT] (zwane dalej „odsetkami od VAT”), który nie mógł zostać odzyskany ze względu na obowiązywanie „zasady zapłaconych faktur”, są obliczane według stopy procentowej, obejmującej bezspornie odsetki od kredytu na krótkoterminowym rynku pieniężnym i ustalonej według stopy podstawowej banku centralnego powiększonej o dwa punkty procentowe, za okres objęty deklaracją VAT w ten sposób, że odsetki te są naliczane, począwszy od dnia następującego po dniu złożenia deklaracji VAT, w której podatnik wskazał nadpłacony VAT, który powinien zostać przeniesiony na następny okres rozliczeniowy ze względu na obowiązywanie zasady „zapłaconych faktur”, do ostatniego dnia terminu na złożenie kolejnej deklaracji VAT, czy należy interpretować prawo Unii, w szczególności art. 183 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej⁽¹⁾ (zwanej dalej „dyrektywą VAT”), zasady skuteczności i równoważności, bezpośredniej skuteczności i proporcjonalności, a także wyrok Trybunału z dnia 23 kwietnia 2020 r. w sprawach połączonych *Sole-Mizo i Dalmandi Mezógazdasági* (C 13/18 i C 126/18) (zwany dalej „wyrokiem *Sole-Mizo i Dalmandi Mezógazdasági*”) w ten sposób, że praktyka państwa członkowskiego, taka jak ta będąca przedmiotem sporu w niniejszej sprawie, która nie pozwala na zapłatę, oprócz odsetek od VAT, odsetek mających na celu zrekompensowanie podatnikowi spadku wartości pieniężnej rozpatrywanej kwoty spowodowanego upływem czasu po upływie wspomnianego okresu rozliczeniowego do czasu faktycznej zapłaty odsetek, jest sprzeczna z tym prawem Unii?
- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na poprzednie pytanie, czy prawo Unii, o którym mowa w tym pytaniu, oraz wyrok *Sole-Mizo i Dalmandi Mezógazdasági* należy interpretować w ten sposób, że okoliczność, iż sąd krajowy ustala stopę procentową mającą zastosowanie do spadku wartości pieniądza zgodnie ze stopą inflacji, jest zgodna z tym prawem i wspomnianym wyrokiem?
- 3) Czy prawo Unii, o którym mowa w pierwszym pytaniu prejudycjalnym, oraz wyrok *Sole-Mizo i Dalmandi Mezógazdasági* należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie praktyce państwa członkowskiego, które przy obliczaniu spadku wartości pieniądza bierze także pod uwagę okoliczność, że do momentu spełnienia wymogu „zapłaconych faktur”, to znaczy do chwili zapłaty kwoty należnej jako świadczenie wzajemne za towar lub usługę, dany podatnik dysponował tą kwotą należną jako świadczenie wzajemne z tytułu nabycia powiększonym o odpowiedni podatek, oraz które ocenia również, oprócz stopy inflacji odnotowanej w okresie spadku wartości pieniądza, jak długo podatnik był pozbawiony VAT (nie mógł dochodzić jego zwrotu)?

⁽¹⁾ Dz.U. 2006, L 347, s. 1.

**Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 27 kwietnia 2022 r. w sprawie T-436/21,
Veen/Europol, wniesione w dniu 5 lipca 2022 r. przez Leona Leonarda Johana Veena**

(Sprawa C-444/22 P)

(2022/C 340/29)

Język postępowania: słowacki

Strony

Wnoszący odwołanie: Leon Leonard Johan Veen (przedstawiciel: M. Mandzák, advokát)

Druga strona postępowania: Agencja Unii Europejskiej ds. Współpracy Organów Ścigania

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie zaskarżonego wyroku w całości;
- Przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania;
- Nakazanie Sądowi wydania rozstrzygnięcia w przedmiocie zwrotu kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Odwołanie obejmuje ogółem cztery zarzuty. Sąd dokonał błędnej oceny sprawy pod względem prawnym i błędnie zastosował prawo materialne w szczególności w odniesieniu do odpowiedzialności strony pozwanej za szkodę i jej obowiązku przetworzenia danych osobowych w ramach kontroli krzyżowej. Sąd także błędnie ustalił brak związku przyczynowego między zachowaniem strony pozwanej a zdarzeniem wywołującym szkodę oraz uzasadnił zaskarżony wyrok w sposób niewystarczający.

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 4 maja 2022 r. w sprawie T-423/14 RENV, Larko Geniki Metalleftiki kai Metallourgiki AE/Komisja, wniesione w dniu 4 lipca 2022 r. przez Larko Geniki Metalleftiki kai Metallourgiki AE

(Sprawa C-445/22 P)

(2022/C 340/30)

Język postępowania: grecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Larko Geniki Metalleftiki kai Metallourgiki AE (przedstawiciele: adwokaci N. Korogiannakis, I. Dryllerakis i E. Rantos)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie wyroku Sądu (trzecia izba) z dnia 4 maja 2022 r. w sprawie T-423/14 RENV, Larko Geniki Metalleftiki kai Metallourgiki AE (ECLI:EU: T:2022:268);
- przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd; oraz
- orzeczenie, że rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów niniejszego postępowania nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu odwołania wnoszący je podnosi następujący zarzut:

Zarzut odwołania: Naruszenie art. 107 ust. 1 TFUE w odniesieniu do oceny, zgodnie z którą Środek 2 (gwarancja państwowa 2008) przysporzyła korzyści wnoszącemu odwołanie.

Zdaniem wnoszącego odwołanie Sąd dopuścił się szeregu naruszeń prawa, ze względu na to, że stwierdził, iż Środek 2 (gwarancja państwowa 2008) przysporzył korzyści wnoszącemu odwołanie w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE.

Wnoszący odwołanie podnosi w szczególności, że ocena dokonana przez Sąd wynika, po pierwsze, z błędnej wykładni pkt 3.2 lit. d) komunikatu Komisji w sprawie gwarancji i, po drugie, z nieprawidłowego rozkładu ciężaru dowodu między Komisję a zainteresowane państwo członkowskie, wbrew orzecznictwu Trybunału.

Ponadto wnioski sformułowane w zaskarżonym wyroku opierają się na elementach całkowicie niewystarczających i w każdym razie niepoprzedzających chwili przyznania Środka 2, wbrew treści wyroku Trybunału z dnia 26 marca 2020 r. w sprawie C-244/18 P, Larko Geniki Metalleftiki kai Metallourgiki AE/Komisja Europejska.

Na koniec wnoszący odwołanie podnosi, że takie wnioski opierają się jedynie na negatywnym domniemaniu, opartym na braku informacji umożliwiających dojście do przeciwnego wniosku, bez istnienia innych elementów mogących wykazać w sposób pozytywny odniesienie takiej korzyści.
